

МОЛОДІЙ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 145 (652)

Неділя, 2 грудня 1962 р.

Цена 2 коп.

**З обласного зльоту бригад і ударників
комуністичної праці**

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ —

В ПРАЦІ,

ЗДОБУТКИ у боротьбі за найвищі виробничі досягнення та у вихованні нової людини принесли членів комуністичних колективів і ударники комуністичної праці на свій зліт, що відбувся 29 листопада у Кіровограді. Представляли вони могутню армію учасників найпрогресивнішого руху сучасності — до 85 тисяч робітників включились у комуністичне змагання.

Зовсім недавно, напередодні 45-ї річниці Жовтня, звання комуністичного було присвоєно колективам Кіровоградського олійжиркомбінату та Капітанівському цукрозаводу.

Кращі з кращих колективів були відзначені у доповіді голови облпрофради т. Корнеєва. Такі, як, приміром, бригада стержневих заводів «Більшовик», очолювана Героєм Соціалістичної Праці Лідією Резнік, комсомольсько-молодіжна бригада ізольовальників Олександрійського електромеханічного заводу (бригадир Валентина Котелькіна). Дівчата цієї бригади кожен останній день місяця працюють на заощадженій сировині. Всі вони — піонервожати у підшефній школі.

Бригадир з Кіровоградської швейної фабрики Л. Ластовіна у своєму виступі розповіла, як молоді учасники комуністичного руху ведуть боротьбу за високу якість продукції. Очолювана нею бригада домоглась того, що 99 процентів виробленої продукції йде першим сортом. Молоді швейники вивчають попит і смаки споживачів, для чого встановлено столи замовлень і чергування майстрів та технологів фабрики у магазинах міста.

У сільськогосподарському виробництві провідне місце теж займають колективи комуністичної праці. Доповідач відзначив великі заслуги комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу імені Леніна Новгородківського району. Дівчата з цієї ферми стали послідовниками знатної доярки Марії Савченко, доглядають по 30

корів кожна. Вони вже значно перевиконали свої річні зобов'язання по надоях молока. Клавдія Кухаренко, Надія Токар, Поліна Валаєва, Тетяна Марущак при зобов'язанні 2500 літрів на кожну корову вже одержали по 2800—3000 літрів. А собівартість центнера молока завдяки прогресивним методам праці та механізації знижена до шести карбованців.

Чудову перемогу здобули трудівники свиноферми радгоспу «Більшовик» Олександрійського району.

Про успіхи бригади свинарів колгоспу імені Куйбишева Бобринецького району, яка бореться за звання комуністичної, доповів учасникам зльоту бригадир т. Васильченко. Тут одержано по 27,5 ділових порослят на кожну свиноматку.

Виробничі досягнення — неодмінна і необхідна риса кожного учасника комуністичного змагання. Але зводити цей рух до одних лише процентних показників — значить збіднювати його. Не можна забувати про основну місію цього змагання — виховання людини комуністичного суспільства. На цьому наголосив у своєму виступі на зльоті секретар Кіровоградського обкому ЛКСМУ О. Ф. Мальований. Він також говорив про необхідність періодичних звітів перед громадськістю тих колективів і ударників, яким вже присвоєно звання. Це необхідно для того, щоб вони не збавляли темпів, щоб постійно росли, йшли в авангарді.

..В НАВЧАННІ,

НЕДАРМА в переновленому залі Палацу імені Жовтня, де проходив зліт, переважає життєрадісний юнь. Серед учасників змагання дуже багато комсомольців, молоді. А молодість й навчання — невіддільні.

— Навчанням охоплена вся молодь нашого моторного цеху, — говорить ударник комуністичної праці Олександр Білик з Олександрійського авторемонтного заводу.

Молодь цього підприємства, набуваючи технічні знання, прагне до винахідни-

цтва. Тут кожен третій робітник — раціоналізатор.

Під девізом «Більше добротного, красивого одягу» трудяться і навчаються молоді швей Кіровоградської фабрики. 25 робітниць з бригади Л. Ластовіної вивчили всі операції потоку, професіям швейників вони навчають і прасувальників. Кожен учасник руху навчається чи то у середній школі, чи в технікумі, вузі. Виступаючи на зльоті чудові приклади, цифри, які показують ріст кількості студентів-заочників на підприємствах. Дуже показові і відрадні ці цифри.

...В ПОБУТІ

ЯКЩО підприємство боровсь за право носити комуністичне звання, для цього мало трудитись по-новому. Все життя своє необхідно пронизати цим девізом. І побут людей, що вирушили на розвідку майбутнього, мусить бути новим, висококультурним. На цій думці наголосив директор Байдаківської брикетної фабрики, яка бореться за почесне звання. На цьому підприємстві дбають про відпочинок робітників, про естетику праці і побуту. Тут кожен другий робітник займається якимсь видом спорту, кожен третій — дружинник. Підприємство має свій фруктовий сад, водолакарню з грязевими процедурами.

Ініціатором боротьби за культуру на підприємстві виступила молодь Капітанівського цукрозаводу. На громадських засадах створений народний університет культури, всі беруть участь в гуртках художньої самодіяльності.

В РОБОТІ обласного зльоту бригад і ударників комуністичного руху взяв участь секретар Кіровоградського обкому КП України В. В. Плющенко.

Зліт прийняв звернення до всіх учасників комуністичного руху з закликом бути поборниками технічного прогресу, незмінно залишатись маяками у праці, більше уваги приділяти вихованню нової людини і неодмінно множити свої ряди.

ДО ВСІХ СІЛЬКОРІВ ОБЛАСТІ

Звернення сількорів Кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму»

ДОРОГІ товариші! Перетворюючи в життя історичні рішення XXII з'їзду партії, мудрі накреслення нової Програми КПРС, радянський народ добився в 1962 році нових видатних перемог на всіх ділянках комуністичного будівництва і зокрема в розвитку сільського господарства. Це на переконливих фактах і цифрах показано в яскравій доповіді М. С. Хрущова на листопадовому Пленумі ЦК КПРС і в його Записці до Президії ЦК «Про підбиття підсумків року і збільшення виробництва та закупок зерна».

Радісно відчувати, що працівники сільського господарства Кіровоградського територіального виробничого управління, як і всі трудячі нашої області, внесли в цьому році свій гідний вклад у боротьбу за збільшення виробництва зерна та інших продуктів землеробства і тваринництва.

Але Комуністична партія, її ленінський ЦК вчать нас не заспокоюватись на досягнутому, звертають увагу трудівників села на наявність великих невикористаних резервів для ще більш могутнього піднесення сільськогосподарського виробництва. Це видно і на прикладі колгоспів і радгоспів нашого управління, які при майже однакових умовах і можливостях мають різні виробничі показники. Так, колгосп імені Дмитрова Компаніївського району зібрав в цьому році зерна кукурудзи по 67 центнерів з гектара на площі 1000 гектарів, а сусідній колгосп імені Ватутіна, «Дружба» — лише по 34—39 центнерів з гектара.

Те ж саме спостерігається і в галузі тваринництва. Колгоспи «Комінтерн» Бобринецького району, імені Чапаєва, імені Боженка та «Україна» Кіровоградського району за 10 місяців ц. р. одержали м'яса по 50—75 центнерів на 100 гектарів угідь, тоді як колгоспи імені Щорса Бобринецького району, «Родина» та імені Калініна Кіровоградського району і деякі інші — лише по 12—14 центнерів.

В доповіді М. С. Хрущова на листопадовому Пленумі ЦК і в його Записці в Президію ЦК КПРС перед працівниками сільського господарства поставлені нові величезні завдання по збільшенню виробництва всіх продуктів сільського господарства.

У виконанні цього завдання велика роль належить нашій пресі, радіо, численному загону сільських кореспондентів.

Ми, сількори Кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму», зібравшись на нараду, одностайно вирішили взяти активну участь в боротьбі колгоспників і працівників радгоспів управління за одержання в 1963 році високих врожаїв всіх сільськогосподарських культур, збільшення виробництва і заготівель продуктів тваринництва.

Ми беремо під свій повсякденний сількорівський контроль весь комплекс питань, зв'язаних зі створенням міцної основи для одержання в 1963 році високих врожаїв зернових і технічних культур і, насамперед, з забезпеченням своєчасної і якісної підготовки до весняної сівби.

В центр уваги ми ставимо такі важливіші заходи: завершення оранки на

зіб під увесь ярий клин, очистка і засипка в необхідній кількості високоякісного насіння, заготівля і вивезення на поля місцевих добрив, своєчасне і якісне впровадження ремонту техніки, організація масового навчання колгоспників і робітників радгоспів по вивченню досягнень сільськогосподарської науки і досвіду передовиків.

Ми будемо узгалянювати, пропагувати і допомагати впроваджувати досвід передовиків, досягнень сільськогосподарської науки, кращі зразки організації праці в колгоспах, радгоспах, виявляти резерви виробництва і добиватися їх використання.

Враховуючи те, що долю високого врожаю вирішують механізаторські кадри, ми будемо добиватися того, щоб ініціатива колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району по підготовці в зимовий період механізаторських кадрів широкого профілю була підхоплена в кожному колгоспі і радгоспі управління. Проконтролюємо, щоб в усіх господарствах були створені школи механізаторів по підготовці трактористів, шоферів, електриків, слюсарів, електрозварювальників та інших спеціальностей, прослідкуємо за якістю і дієвістю навчання.

Під контроль газети і сількорів ми беремо також зимові худоби, збільшення виробництва м'яса, молока та інших продуктів тваринництва.

Ми зобов'язуємося організувати в колгоспах, на фермах і в бригадах сількорівські пости, кореспондентські пункти, будемо регулярно проводити рейди-перевірки, постійно висвітлювати на сторінках міжрайонної газети хід соціалістичного змагання трудящих за вирощення високих врожаїв зернових і технічних культур, збільшення виробництва тваринницької продукції в 1963 році.

Ми налагодимо також регулярний випуск стінників, сатиричних листків, радіогазет на фермах, в бригадах; організуємо обговорення серед трудящих матеріалів про передовий досвід і критичних виступів і добиватимемося їх високої дієвості.

Нашим непорушним правилом буде: виявляти недолік — добивайся його усунення; виступила газета з критикою — добийся дієвого реагування; розкрито в газеті передовий досвід — допоможи впровадити його у кожній бригаді, на кожній фермі.

Ми, учасники наради сількорів Кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму», закликаємо всіх сільських кореспондентів включитися у всенародний похід за високий урожай зернових і технічних культур, за збільшення виробництва тваринницької продукції в 1963 році.

Допоможемо хліборобам області з честю виконати величезні завдання, поставлені перед працівниками сільського господарства XXII з'їздом партії, безневним і листопадним Пленумами ЦК КПРС.

Звернення обговорено і одностайно прийнято на нараді сількорів Кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму».

КРОКУЄ АВТОМАТИКА

ЗАВОД наш випускає за соби автоматику для різних галузей соціалістичної промисловості, а от у себе в цехах більшість громіздких операцій виконуються вручну. Щоб підвищити продуктивність праці, піднести культуру виробництва, ми наполегливо впроваджуємо все нове.

До останнього часу катушки управління магнітних підсилювачів намотували вручну. Новатори сконструювали і виготовили намотувальний верстат. Освоєння його дозволить відмовитись від ручної праці, зберегти немало робочих хвилин для випуску додаткової продукції.

Зараз зусилля всіх виробників спрямовані до того, щоб ширше розгорнути змагання за вдосконалення технології, впровадження кращих методів. Це дасть можливість підвищити денний виробіток, збільшити випуск засобів автоматики.

М. ДРОЩЕНКО,
інженер по раціоналізації
Олександрійського електромеханічного заводу.

Кращі люди області, її гордість, зібрались на обласний зліт бригад і ударників комуністичної праці. Серед них (на знімку зліва направо) агроном колгоспу імені Щорса Онуфривського району Людмила КРАВЕЦЬ, свинарка колгоспу «Україна» Компаніївського району Зіна ШМИГОЛЬ, наладчик Олександрійської ТЕЦ-3 Микола КРАСНОЛЮБОВ, тракторист радгоспу імені Карла Маркса Долинського району Леонід САЛОЇД, бригадир-пресувальник Кіровоградського олійжиркомбінату Володимир ЛУНЬОВ, кондуктор Олександрійського автобусного парку Клавдія СИДНЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

Дорога моя бабуся

— П'ять — піднявши вгору руку з розчепіреними пальчиками, Коля вбігає на подвір'я.

— П'ять по читанню! — захекавшись, сповіщає він бабусі.

Лідія Прокопівна пригортає малюка: — Молодець... Ну, а тепер мий руки, і до столу.

Поки Миколка хлюпає водою, вона подає обід, задоволено посміхається.

«Бабуся...» Лідія Прокопівна вже звикла до цього слова. Ніхто раніше не називав її так. Та й мамою ніхто не кликав. А коли маленький Коля сказав перше своє «бабо», вона довго плакала, цілуючи його. Для старої жінки воно звучало, як «мамо».

Скільки часу минуло відтоді. Он уже й Миколка в другий клас ходить...

Було це років десять тому. Для Лідії Прокопівни Каміньської відколи втратила чоловіка (Петро Степанович загинув на війні), найближчими людьми були квартиранти. З ними вона ділила все — і радість, і горе.

Якось на квартиру попросився Іван Матвієнко. Хлопець після навчання приїхав у Добровеличківку за позначен-

ням. Почав працювати агрономом у місцевому колгоспі. Жили вони тихо й мирно. Незабаром Іван одружився. Пишне весілля справила молодим Лідія Прокопівна.

Весела, гомінлива Маруся внесла в хату пісню і сміх. А коли народився Коля, щаслива посмішка не сходила з обличчя Івана і старої жінки. Їй не довелося виростити свого сина — вмер ще зовсім малим. І тому з особливою радістю, материнською любов'ю дивилася вона на маленьку людину. Пригадувала свого сина. Давно забуті почуття тривоги, радощів підкочувалися до горла, виливалися рясними сльозами. Вона іноді, навіть, забувала, що пестить чужу дитину.

Горе прийшло несподівано. Важко захворіла Маруся. Діагноз — запалення легенів. Молоду жінку покляли в обласну лікарню. Мати Івана була далеко — на Чернігівщині. Тому й попросив він свою хазяйку приглянути за сином, щоб не везти його далеко від себе.

А в лікарні йшла боротьба за життя Марусі. Найновіші препарати застосовували лікарі, щоб поставити її на ноги. Маруся ж думками линула до сина. Заспокоювалася, коли згадувала, що хлопчик в хороших, турботливих руках, що Лідія Прокопівна не дасть власти

на нього й росині. На серці ставало легше від тих дум. Вони нерівними рядками лягали в листях до старої жінки.

Скільки прикрих слів почула тоді Лідія Прокопівна від своїх сестер. «Навіщо тобі це, мало свого клопоту? Адже зовсім чужа людина. Спробуй, вигодуй такого малого. А якщо помре? Хто буде відповідати? Краще відмовся...»

Багато ночей не доспала Лідія Прокопівна. Іван цілісніми днями на роботі. Працював в колгоспі, що за сім кілометрів від райцентру. Та жінка не почувала себе самотньою. В хаті їх було двоє — дитина й вона. Їй здавалося — тут ціла сім'я.

За роботою й турботами забула, навіть, про свою хворобу. Вона любила Колю, могла годинами дивитися на нього, пестила його і цілувала, цілувала... Шила малому одяг. А хлопчик довірливо простягав до неї свої пухкі рученята, посміхався беззубим ротом.

І ось перше слово — «ба-ба». Він повторив його в той вечір тричі, виразно вимовляючи: «ба-ба, ба-ба, ба-ба»... Тоді вона відчула себе найщасливішою. Написала про все Марусі, послала фото з маленького. Відповіді приходили зворушливі. Молода жінка дякувала за доброту і ласку, звала її своєю матір'ю.

Так в один рік Лідія Прокопівна «знайшла» дочку і онука. Знайшла назавжди.

Згодом, майже через рік, повернулася з лікарні й Маруся. Знову спокій і щастя прийшли в сім'ю.

Підростав Миколка. Вже говорити почав, бігати. Він так мило плував звуки, вимовляючи замість «л» — «і». І виходило не «баба Лідан», а «баба Ідан».

Ось і зараз перед її очима постає та-

ка картина. Трирічний Коля в сіренькому пальті стоїть перед ліжком у лікарні з пакунками ласощів і говорить: «Бабо Ідо, ходім додому. Бабо Ідо...». Приступ гіпертонії прикував тоді стару жінку до ліжка. І малий майже щодня приходив до неї. Вгамувався лише тоді, коли на решті привів бабусю за руку додому.

Тепер у неї в селі, крім рідних сестер, є інша рідня. То нічого, що Іван з Марусею живуть окремо в новому будинку. Вони шанують її, допомагають. Кожного свята бувають у неї з подарунками і теплими, хорошими словами. А у Колі два «дома».

— «Бабо! Ось книжка. Будемо читати!

Вмощуючись на стільці і заглядаючи їй в очі, він говорить:

— Знаєш, я сьогодні в тебе залишусь. Добре?

Вона хитає головою і посміхається. Любить, ласкавий мій хлопчику! Щоб не образити матір і її, бабу Лідю, він, навіть, слова пісні переінакшив, і співає тепер: «Рідні мати-бабо мої!».

Вдвох сідають за стіл. Схилиються над книжкою. І довго ще в хаті горить світло, і чути тоненький голос маленького Колі та ласкавий, трохи стомлений голос жінки, яка час від часу поправляла малого.

С. ФУРМАН.

Добровеличківський район.

ТЕХНІКА НА...

ЧИМАЛИЙ тракторний парк в колгоспі імені Леніна (с. Войнівка) Олександрійського району. Число тракторів та комбайнів обчислюється тут десятками. А користь, яку принесли машини колгоспові, навіть важко обрахувати. Всі сільськогосподарські роботи провадилися механізованим способом. Саме техніці завдячує колгосп в значній мірі і високому врожаю, і вчасним збиранням його. Славно попрацювали машини в цьому році і зараз терпляче вичікують заслуженого відпочинку, уваги до себе.

Нещодавно на засіданні правління артілі розглядалось питання про ремонт та підготовку техніки до роботи в наступному році. Вирішено підготувати до першого грудня всі машини до ремонту, полагодити до нього року сім тракторів і т. д. Все начебто продумано, передбачено. В колгоспі є непогано обладнана майстерня. Крім того, розпочато будівництво нової, яке планують завершити до весни. Споруджувався тут і навіс, де повинні зберігатися машини взимку. Та останнім часом будівництво припинено з-за відсутності матеріалів.

Частина механізаторів

(Петро Кругленко, Федір Оліференко та інші) вже приступили до ремонту закріплених за ними машин. Та при ближчому знайомстві з станом справ, стає зрозумілим, що в колгоспі зі збереженням техніки не все гаразд.

Добре тим машинами, які мають постійних господарів. Комбайнер відповідає за свій агрегат, за його ремонт. Та не всі машини мають своїх хазяїв. Два зернозбиральних комбайни не очищені, невідомо, хто їх буде ремонтувати.

— Якщо не знайдеться хазяїв, то комусь з нас дооручать. Але це вже аж тоді, коли ми свої закінчимо, — говорять комбайнери.

Ще в гіршому становищі «нічий» — бурякозбиральні та силосозбиральні. Серед них зустрічаються «круті сироти». Один такий «СК-2,6» стоїть весь в бадиллі, загрузлий в багнюку, не вичищений. А тимчасом виходить строк, встановлений правлінням: до першого грудня очистити всі машини і підготувати їх до ремонту.

Ремонт колгосп проводить своїми силами. Більшість машин зосереджена на центральній садибі біля майстерні. Але основні ремонтні роботи механізаторів

рам доводиться робити надворі — комбайн же в приміщення не затягнеш. І тут

ЗАДВІРКАХ

вже встановлює свої «графіки» погода. Біля майстерні немає навісу, де б можна було поставити машину. Правда, невеличкий є, але він недобудований. І там вмістилося лише декілька сівалок та жаток. А решта машин стоїть під відкритим небом. Вкрай потрібна бодай вимощена площадка, на якій проводиться ремонт машин. Механізаторам не доводилося б тоді весь день місити навколо них багнюку. Справедливо скаржаться механізатори й на те, що в колгоспі немає токаря. Верстат є, а токаря немає.

— Отож часто за будь-якою дрібницею доводиться гасати до відділення «Сільгосптехніки», — говорить Леонід Ткачук.

Скрутно доводиться і без мийки.

— Влітку, було, хоч на став поженеш машину. А тепер що робити? — скаржаться хлопці.

Дійсно, машини стоять

не вимиті, покриті шаром животної пилюки. Не так вже й багато для встановлення мийки потрібно — якийсь «паршивий» моторчик, як кажуть, механізатори.

На перший погляд здається, що прогалин не так вже й багато. Але навіть перелічені насторожують, примушують замислитися — чи не повториться минулорічна історія, коли одна машина ремонтувалася по місцю і більше. Особливе занепокоєння викликає стан техніки в другій бригаді, розташованій у віддаленні від центральної садиби. Жодного пристосованого місця, ніяких умов для збереження машин там немає.

Ось би сюди і заглянути комсомольцям, втрутитися. Але за весь рік механізатори ні разу не бачили в таборі секретаря комсомольської організації Людмили Литвиненко. Рідкі гості тут і працівники райкому комсомолу. Правда, в контору артілі вони заїжджають, розмовляють там, а от пройти двадцять метрів до колгоспної майстерні, щоб хоч раз поговорити з молодими механізаторами, ніяк не спроможуться.

Рейдова бригада: А. ПІЦЕНКО, Д. ПРОДАНЧУК — механізатори колгоспу імені Леніна Олександрійського району, Н. БЕРЕЗОВСЬКА — спецкор «Молодого комунара».

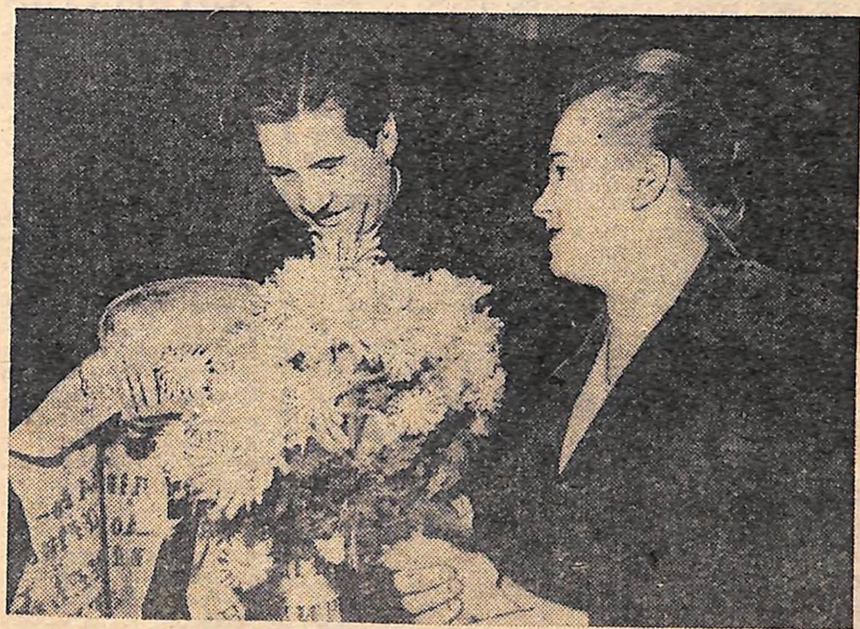
Незабутні ПРОВІДИ

ДОБРЕ організували проводи до лав Радянської Армії комсомольці та молодь села Журавлинка. Їх односельчани Дмитро Суставов, Віктор Цибулько, Леонід Гончарук, Василь Сандул та інші молоді колгоспники назавжди запам'ятають ті незабутні, урочисті вечори, прощальні музики та спів подруж-дівчат.

П. ЛЕОНІДОВ.
Голованівський район.

Якщо ти вождь молоді, то в усьому будь попереду, — за таким правилом живе комсорг цеху № 3 Кіровоградського заводу «Динамік» Лариса Чубова. Лариса працює слюсарем-складальником і по своїх виробничих показниках набагато обігнала час — вона трудиться в рахунок листопада 1964 року. На знімку: Лариса ЧУБОВА. Фото І. НАЗАРЯТІЯ.

Кілька днів тому на Кіровоградщині гостювала група працівників народної освіти з братньої Литви. Вони побували в Олександрії і Крем-

гесі, відвідали Кіровоградську середню школу № 14, ознайомилися з життям вихованців школи-інтернату ім. Ю. О. Гагаріна. Всюди радо зустрічали гостей. А в обласному Палаці піонерів по-старовинному українському звичаю піднесли хліб-сіль. Фото Г. ЧУБАРЯ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

6 грудня 1962 р.,

2 стор.

ХРОНІКА КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ

УЧАСНИКИ художньої самодіяльності Знамянського технічного училища № 2 готуються до творчого звітного концерту перед трудящими міста. У великій програмі концерту — «Гімн комунізму» композитора Молчанова, «Пісня узинських дічат» композитора Лобка, «Хотят ли русские войны» композитора Калмановського. Її виконує В. Машин.

Порадує глядачів новими танцями і хореографічний колектив.

І. КОВАЛЕНКО, майстер виробничого навчання Знамянського технічного училища № 2.

ПІШЕ два роки працює в Панчівській сільській бібліотеці Новомиргородського району випускниця Олександрійського культосвітнього училища Людмила Косенко. Але зробила виступає багато. В приміщенні — добре обладнана научна агітація, є Дошка пошани передовиків виробництва. З кожним днем збільшується кількість читачів. Зараз їх 780 чоловік. Бібліотека приділяє особливу увагу роз'ясненню трудящим матеріалів листопадового пленуму ЦК КПРС.

А. ШАРИГІН.

У КЛУБАХ колгоспів імені Леніна, «Росія», в Аджамському Будинку культури Кіровоградського району з успіхом пройшов усний журнал на медичні теми. В ньому взяли участь медпрацівники Аджамської лікарні тт. Лабай, Губський, Пономар і лаборант Кіровоградської районної станції т. Карабут. Вони розповіли присутнім про методи боротьби з деякими хворобами, відповідали на численні запитання.

Т. СИДОРЕНКО, вчитель Аджамської середньої школи.

ТЕПЛА зустріч студентів Кіровоградського музичного училища відбулася з працівниками верстатобудівного цеху заводу «Червона зірка». В обізнано перерву тут було дано концерт. Глядачів гаряче вітали студентів-виконавців Галину Листопадову, Поліну Ніколаєнко, Василя Протаса, Володимира Стрільця та інших.

Хай наша пісня допомагає вам у радісній праці на користь нашої любимої Батьківщини, — говорили, прощаючись, учасники концерту.

Д. ЗАЦЕПИЛО.

У НЕЇ НАЙЗЕМНІША П Р О Ф Е С І Я

ВІДШУМІЛИ над полями колгоспу напружені дні других жнив. Деякий час спочивали підстрижені під «іжка» кукурудзяні та соняшникові плантації. Але так тривало недовго. На зміну збиральним агрегатам в степ прийшли трактори з плугами. І в ці дні то тут, то там, як квітка польова, промайне на фоні чорно-сіро-зелених смуг-загінок квітчаста хустина агронома колгоспу Марії Казимірської. Як вісник майбутнього врожаю, мчить вона бідаркою по степу. А зупинившись, перевіряє якість оранки або оглядає зелені килими — чи не псує, бува, її жучелиця.

Марія дуже любить голубів. Ще з дитинства. У шкільні роки розводила турманів. Але стала відомою в рідному селі Червона Кам'янка не як голуб'ятниця, а як шовківниця. Чотири роки школярка вирощувала в колгоспі шовкопряда. А в 1956 році здала державі 400 кілограмів білосніжних коконів.

В той пам'ятний рік школа подарувала кращій юннатці зібрання творів Мічуріна, а

обласна станція юних натуралістів вручила їй путівку до Москви на Всесоюзну виставку досягнень у народному господарстві.

Жадібно вбирала в себе все те, що бачила і чула там. Відвідувала семінари юннатів, зустрічалася зі знатими шовківниками, майстрами колгоспних ланів, ловила кожне слово відомих вчених — Цицина, Афанасєва, які вступали перед широкою аудиторією відвідувачів виставки. Тоді ж твердо, раз і назавжди вирішила, що буде агрономом. Тому одразу після десяти класів поступила в Єрастовський сільськогосподарський технікум імені С. М. Кірова. По закінченні учбового закладу молодого спеціаліста радо прийняли в рідному колгоспі імені Фрунзе.

У агронома стало безліч земних турбот. Колгоспній молоді сподобалася ця енергійна і весела односельчанка. На звітно-виборних комсомольських зборах юнаки і дівчата обрали її своїм ватажком.

В один з осінніх днів зустрівся Марію в степу біля трактора. Разом з механізаторами

вона лагодила плуг. Перед цим, перевіряючи якість оранки, звернула увагу на нерівність поверхні зораної площі. Це брак. Причини? Зупинила трактор. Так і є: корпуси не відрегульовані і лемеші рижуть ґрунт не на однаковій глибині. Після ремонту сама сіла за трактор і обійшла два круги. Замірявши глибину оранки, сказала мені:

— Ну, от, все гаразд. Видно, ще не усвідомили хлопці, що від глибини оранки і її культури також немало залежить сила і вагомість кукурудзяних злитків, цукрових буряків.

І тут же перейшла на інше.

— А знаєте, я десь читала, що професія агронома найземніша і наймирніша. Красиво сказано, правда? Агроном, мені здається, більше, ніж будь-хто, бажає бачити землю багатою і красивою.

На мить замовкла, щось записуючи до блокнота. Потім глянула на годинник.

— Пора. Іду до Галі Глуханюк, Марфи Бензенко, Каті Школяр, Марії Соболев. Вони на току. Порадімося, як проведимо вечір на тему: «Рік праці на комунізм».

Через кілька хвилин бідарка зникла за нагорком у напрямку Червоної Кам'янки.

О. ВЕДЕНЄВ.

Олександрійський район.

В голосі чоловіка бриніла така тривога, він так благально дивився на неї, що Ліда вмиг забула про те, що хвилину тому вона думала лише про відпочинок.

— Ведіть скоріше, — кинула вже на ходу.

Оглянувши дівчинку, Ліда вирішила, що її негайно треба відправити до лікарні в Петрове. Батько дівчинки побіг за транспортом. Сама супроводжував

ла дитину до лікарні. Всю дорогу дбайливо закутувала, слідувала за станом здоров'я...

Це лише два епізоди з одного трудового дня Ліди.

Свій обов'язок вона вбачає не лише в тому, щоб подавати хворим медичну допомогу. Не менш важливо, вважає вона, вчасно і систематично проводити профілактичні заходи. Тому її часто можна зустріти на фермах, в польових станах, в тракторній бригаді. Тут вона виступає з лекціями, бесідами на медичні теми.

Ось в моїх руках зошит обліку відвідувань нею бригади механізаторів. По декілька разів на тиждень буває Ліда тут. Останній запис у зошиті: «Провела бесіду на тему «Попередження нещасних випадків під час роботи на тракторах та інших сільськогосподарських машинах».

Скрізь встигає Ліда, на все знаходить час. Люблять її в селі за чуйність, за щире, тепле турботу про людей.

М. КУЛИБАБА.
Петрівський район.

— Ой, що ви?! Фотографуватись, та ще й для газети? Я ж у спецівці, вся розчином заляпана... — бідкалась Марійка.

І дуже хотілось сказати їй у ту мить: «Не хвилюйся, дівчино, — ти й так красива. Красять тебе веселі вогники в очах, щира посмішка і твої руки — невтомні, натружені, що зводять корпуси нових будов, прикрашають місто новими кварталами».

На знімку: штикатир Марія ГАВРИЛЕНКО, яка працює на будівництві кіровоградського мікрорайону.

Фото І. Назаратія.

Ти грієш руки

Морозний вітер щипа за стегна. Тріщать цурпалки в іржавій ящику.

Ти грієш руки важкі, як цегла. Вогонь між пальців, мов жовті віщирки.

Летять сніжинки сріблястим сномом, Ти зовсім поруч, як птах підятий, Немов сльозами чеканням сповнені Тривожні очі. А що сказати?

Для мене ти — важкий неспокій, Про тебе сниться я справді зник. Твоєму сину уже два роки, Десь колобродить твій чоловік...

Із ристовань до нас несеться Обмерзлий кельм упертий стук. Ти грієш руки, в грію серце Біля маленьких червоних рук.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

ням на риб. Їхні заручини з участю гостей відбулися теж під водою — всі були з акалангами.

□

НЕ МАЛА БАБА КЛОПОТУ...

АЛІСІЯ Мейер, любителька сучасних американських танців, вимагає від школи танців відшкодування в сумі 10 тисяч доларів. Під час навчання вона опала і зламала ногу. Школа подала контрзаяву, посилюючи на те, що танці, яким навчають в школі, не призначаються для старих, а скривдженій любительці рок-н-ролу... 86 років.

Суперечка триває.

ТРУДОВІ БУДНІ НАШИХ ПОДРУГ

В усьому перша

Чотири роки працювала дояркою в артілі імені ХХ з'їзду КПРС Рівнянського району комсомолка Ганна Віхот. Не могли в колгоспі нахвалитися нею. Найбільшою радістю для Ганни була поїздка в Київ на нараду передовиків сільського господарства. Слухаючи виступи кращих українських трударів, які пішли працювати на відстаючі ділянки роботи, Ганна згадувала рідний колгосп. Негаразд там справи на свинофермі. В думках визріло рішення.

При першій же можливості Ганна перейшла на свиноферму. В групі, яку вона прийняла, було 34 свиноматки і більш як 90 поросят. Цілими днями поралася Ганна біля них.

А як тільки щось незрозуміло — відразу до старших свиначок зверталася, багато разів їй допомагали порадами О. Черненко та інші.

З дня на день справи кращали. Зараз добовий приріст у групі становить по 430 грамів на

кожну голову. Та молода свиначка не думає зупинятися на цьому.

П. ХОМУТЕНКО,

інструктор при комсогпу обкому ЛКСМУ Новоукраїнського колгоспно-радгоспного виробничого територіального управління.

Радість праці

Здається, ще зовсім недавно Галія ходила до школи, старанно працювала на шкільних ділянках в кілька соток. А сьогодні вона — господарка десятків гектарів колгоспної землі. Після закінчення семирічки вона пішла в одну з ланок другої бригади колгоспу імені Чкалова.

Через рік ланковою призначили її. Вже третій рік очолює невеликий колектив іона ланкова. Фотограф Галини Наконечної не сходить з колгоспної Дошки пошани, правління артілі часто преміює дівчинку. Напередодні 45-х роковин Великого Жовтня її фотографія прикрасила районну Дошку пошани. По 50 центнерів зерна кукурудзи на кожному з 60 гектарів одержала ланка.

Л. ПОЛІЩУК.

Голованівський район.

ВСЯКА ВСЯЧИНА

ПРИЗНАННЯ В КОХАННІ

ПІД час археологічних розкопок у Новгороді знайдено уривок записки, видряпані на бересті. Вона гласить: «От Микити к Улаакици. Поуди за мене. Аз тебе хочу, а ты мене. А на то послухо Ігнато...»

Так новгородський юнак Микита через свого приятеля Ігната сімсот років тому запропонував руку і серце коханій дівчині Улаки. В імені нареченої є помилка — двічі написано «а». Очевидно, жених дуже хвилювався...

зії, молоді люди, які бажають одружитися, крім виконання звичайних формальностей, повинні сплатити податок... 25 щурячих хвостів. Цей податок при одруженні введено на Яві з метою боротьби з незліченними полчищами щурів, які приносять багато шкоди рисовим полям. І коли були використані всі відомі засоби для боротьби з щурами, власті острова ввели цей незвичайний ритуал. При розлученні сплачуються до сорока щурячих хвостів.

□

ЗАРУЧИНИ ПІД ВОДОЮ

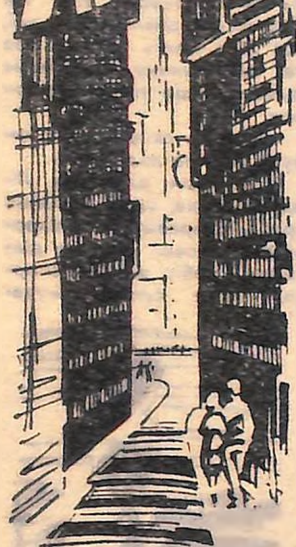
ІТАЛІЙСЬКИЙ кінопродюцент Готтуредо до Ломбардо познайомився з однією аргентинською кіноартисткою під водою — обидва захоплювались підводним спортом і полюван-

ДІВЧАТА ВИХОДЯТЬ ЗАМІЖ...

ВУСЬОМУ світі, в будь-якій країні дівчата виходять заміж. Але в кожній країні ця подія відбувається по-різному. На острові Ява, в Індоне-

Кларенс і Джульєтта

Дмитро Холендро

(Продовження).

КЛАРЕНС прийшов до неї наступної ночі, і вона побачила його через вікно. Це було перед світанком, і його фігура вимальовувалась на фоні огорожі, як дерево, якому зрубали голову. Він стояв нерухомо і мовчазно, немов жалюгідний стовбур без гілля.

Джульєтта посміхнулася і спочатку відкрила вікно, і непомітно помахала рукою. Потім вікно зачинилось, і Джульєтта швидко з'явилася біля дверей чорного ходу в нічній сорочці і коротенькій в'язаній блузці, накинутій поверх неї.

Батько не вірив, що Кларенс прийде. Брат не вірив,

що Джульєтта без дозволу вийде до підмітальника. Бідолашні спали. Натрудившись, вони міцно спали, як завжди, по закінченні ночі, і вони прозивали Джульєтту.

— Вибач мені, — сказав Кларенс, підіймаючи її з землі на руки і ховаючи своє обличчя в її розтріпаному волоссі.

— Ти не винен.

— Я подумав, — сказав він, — якщо людство весь час йде вперед, чому колись люди знаходили щастя в золочених ліжках, на високих перинах, а тепер — на зламаних ящиках з-під макаронів? Скажи мені, Джульєтто. Ну, скажи що-небудь.

— Звідки ти знаєш про перини?

— Я бачив у кіно. — Кларенс посміхнувся.

— Ти сам смієшся над цими фільмами, — сказала Джульєтта. — Навіщо ж запитувати мене?

Вони помовчали.

— Я бачила, — сказала Джульєтта, — як жених вивіз наречену на яхті. Забула назву картини. Не має значення. В кіно завжди так прекрасно!

— На озері Мічиган в Чикаго багато яхт.

— Ти був в Чикаго?

— Я шукав там роботу.

Він розповів їй, як біля темної лінії берега, вздовж якого тягнуться густі алеї старих лип, гойдаються яхти на Мічигані, і звідти всю ніч доносяться сплески то музики, то дівочого сміху. На яхтах немає вогнів. Ніч закутала озеро, як таємницю.

— Ну їх, — сказала Джульєтта, — ми теж будемо щасливі, Кларенс.

— Якщо мене не вб'є Річ.

— Ти боїшся?

— Я посміхаюсь.

— Я люблю тебе, Кларенс.

— Але в тебе не скоро буде яхта, Джульєтто!

— Зате ми вже зараз маємо ніч, — сказала вона.

— Зараз світанок...

— Мені пора, але я загубила стрічку з голови.

— Ти підв'язуєш нею на ніч волосся?

— Так.

— В тебе прекрасне волосся.

— Допоможи знайти мені стрічку.

Доки вони шукали її серед розбитих ящиків, в кімнаті Джульєтти вже спалахнуло світло. Вона пригорнулася до Кларенса, а він міцно притиснув її до себе.

— Це батько?

— Не знаю. Він міг попросити кави. Вночі він п'є гарячу каву, коли в нього болить щось в грудях. Я не відізвалася, і він послав Річа перевірити.

В ту ж секунду Річ висунувся з вікна і гукнув:

— Джульєтто!

— Ходім швидше, — сказав Кларенс.

— Куди?

— До мене.

— Ні.

— Швидше!

— Я в одній сорочці.

— Візьмемо таксі.

Вони побігли.

— В тебе є гроші?

— Так.

Він сказав їй неправду. За таксі заплатила мати. Поки він ходив за грошима до матері, Джульєтта сиділа в машині, оглядаючи через опущене скло незнайомий район Нью-Йорку. Це була східна сторона, яка дивилася вікнами на Іст-рівер і Бруклін. Глухе громаддя будинків тяглося в світанкових сутінках кам'яними вулицями. І всі вони вщерть набиті людьми. Чим більші були будинки, тим меншими здавалися Джульєтті люди.

Вона олустила очі і почала молитися богу.

— Він не кине тебе? — запитав негр, повернувшись до неї головою і знімаючи руки з руля.

— Навпаки. Він взяв мене до себе.

— Це весільна подорож? — засміявся негр.

Джульєтта не відповіла.

— Ти часто катаєшся на машинах? — запитав він.

— Вперше.

— Вибачте, міс, — сказав негр. — Я бажаю вам щастя.

— Дякую.

— Напевне, ваш чоловік живе високо.

— Я не знаю.

— Ви смілива дівчинка.

— Він зараз прийде.

— О'кей.

Через вулицю вже біг Кларенс.

Містер Догетті з'явився на четвертий день. Він взяв адресу в «Гамільтоні». Він не побажав бачити Джульєтту, але він розмовляв з місис Сеєр. Це була хи- мерна розмова. Містер Догетті довго сидів мовчки, і мати Кларенса сказала першою:

— Не треба відбирати у них щастя.

— Не можна відібрати того, чого немає, — відмітив містер Догетті.

— Можливо, їм повезе, — сказала мати.

— Звичайно, — сказав Догетті, — комусь все-таки повинно щастити в житті. Ви ворожите на картах?

— Ні.

Він пристукнув сухими пальцями по столу, похитав головою.

— Добре. Поворожу в механічній ворожці на Бродвеї. Може, їм пощастить.

— Ви вірите ворожкам?

— Ні. А ви?

— Я теж не вірю.

— Якщо ж дідька, — закричав містер Догетті, — ви кажете: може, їм пощастить! Все кічено. Я прийшов сказати, щоб вона не поверталась. У них є хоч ліжко? Ну, от і добре. В її кімнаті вже мешкає прислуга. Якщо вони вирішили битися головою об стінку, хай б'ються помічніше. Може, їм повезе! Може, Кларенс стане президентом Америки! Особисто я не мріяв, щоб моя дочка стала дружиною президента. Ні! До побачення!

Біля порогу він зупинився худий, злий і згорблений, і сказав ще:

— А ви інколи приходьте до мене, поспробувати пічку. Інколи.

ПРЕЗИДЕНТ Америки і не знав, що у нього з'явився такий грізний суперник. Джульєтта розповіла Кларенсу про слова батька, підслухані за дверима, і Кларенс, підмітаючи вулицю біля під'їзду отелю «Гамільтон», все частіше уявляв себе президентом. Він не виїздив у Білий дім і не приймав парадів на широкий і зеленій авеню Пенсільванії, не виступав в конгресі.

Але в його свідомості без кінця народжувалися найкращі рішення. І у всіх появлялася хороша робота. Зводились будинки і мости, і довгі армії щасливих молодих людей йшли вранці на роботу, вітаючи Кларенса.

Інколи він розмовляв з президентом так:

— Невже я тільки й можу, що тримати мітлу? Мені двадцять два роки, і я весь налитий силою, як молодий звір. Як людина. Я міг би довести це вам, і батькові Джульєтти, і самій Джульєтті. Я міг би багато зробити для неї. Хай мене ніколи і нічому не вчили, все одно! Дайте діло моїм ненавченим рукам. Я зумію заробити багато грошей!

ЧІТКО лунають команди: — Визначити бік розчороту! — Кут виходу 60 градусів!

Слухач Кіровоградської школи льотної підготовки В. КОРНЕЄВ бездоганно

виконує всі вказівки інструктора. Мине небагато часу і молодий пілот замість тренажера пересяде за кермо справжнього сріблястого повітряного корабля.

Фото Н. ВАНЬКА.

РІДКІСНА ОПЕРАЦІЯ СЕРЦЯ

ВАРШАВА. (ТАРС). Лікарі міської лікарні в місцевості Бяла-Подляска вдало провели важку операцію серця. В грудній клітці доставленого в лікарню 38-річного чоловіка був цвях, кінець якого, як виявилось, встромився в міокард. Хоч з моменту нещасного випадку минуло вже півтори години, і пацієнт майже не подавав ознак життя, було вирішено провести операцію. Операція, яка тривала понад дві години і якою керував лікар Генрік Мазурек, завершилася повним успіхом, повідомляє агентство ПАП. Хворий видужує.

Він згадав, як одного разу в медичному залі великого наукового музею зайшов у серце. Серце було зроблене вище людини, з дверима, як до кімнати. Піднявши голову, він дивився зсередини на тонкі стіни, на клапани і судини. Він не розгледів кутка, де вмищаються страждання.

Затамувавши подих, він слухав сильно збільшені резонансом стуки свого власного маленького серця, якого йому не побачити ніколи. Ось там вони тепер і приотились, його жалі, і він не був володарем над ними.

Але він мусить приходити додому веселим. І він сміявся ще з-за дверей, зачувши, як Джульєтта біжить відкривати йому будинок, де вони разом жили. Правда, це була квартира його матері. Але мати зовсім змінилася. Вона перестала тужити. Вона стала дуже ласкавою. І Джульєтта відчула, що це її дім.

Вечорами вони гуляли по Нью-Йорку. Джульєтту все цікавило: вона не знала ні Бродвею, ні нарядної Сьомої вулиці, ні крихітних скверів з мініатюрними фонтанами, загиснутих хмарочосів Рокфеллер-центру.

Серед хмарочосів зелень здавалася тендітною. Навіть старі дерева стояли на сиринкових ніжках. Все мало цяцьковий вигляд, немов вітрини якихось великих садів і парків, які шуміли десь на волі.

Вони читали реклами нових фільмів, каскади вогнів лились до їхніх ніг, імена артистів вибухали перед очима різнобарвними іскрами і гасли. Коли закінчувалася вистава в театрах, в яскравій і гуєтній натовп в'їжджали, витикаючись з-за рогів вулиць, каліки на колясках, заходили сліпі з собаками-поводирями і просили милостиню. Нешасні!

Іноді Кларенс і Джульєтта слухали, як десь на перехресті духовий оркестр евангелістів грав модну пісеньку, закликаючи людей слухати проповіді про кінець і спасіння світу.

Від рекламного світла нічне небо здавалося запиленним. Волога спека осідала із його бездонних глибин на натовп.

Було душно, і Кларенс пригощав Джульєтту молодим соком папайї. Крижаний сік пінився на губах Джульєтти.

Якось недалеко від їх вулиці вона запитала: — Ти не боїшся, що біля будинку нас піджидає Річ?

— Ні, я сильний, — відповів Кларенс, сміючись. — Хочеш, покажу?

І поіс її на руках в квартиру по темних сходах, де лампочки були розбиті або ж викручені бродягами, тому що безплатним квартирантам легше ховатися в темряві.

— Ти втомився, — сказала Джульєтта.

— Значить, ти не віриш, що я сильний?

— Ти втомився, — повторила вона вище.

— Мені хороше нести тебе.

— Відпусти мене.

— Це вже наші двері. Дзвони.

Вона подзвонила з його рук і сказала:

— Тепер я буду боятися за Річа.

І поцілувала його в щоку.

(Далі буде).

У НОМЕРІ нашої газети за 2 листопада ц. р. була надрукована кореспонденція «Квіти, живі квіти...». Автор порушив питання про шанування пам'яті воїнів і наших партизанів-земляків. Критикували окремі організації і установи Вільшанського та Новоукраїнського районів, які мало приділяють уваги братським могилам і пам'ятникам загиблих воїнів.

Днями до редакції надійшла відповідь від голови Вільшанського райвиконкому, т. Сергієнка. Він повідомляє, що матеріал обговорювався в присутності голів сільських Рад. З допомогою комсомольців і молоді всі братські могили, що знаходяться на території району, впорядковані. Під час святкування 45-ї річниці Великого Жовтня на братські могили бу-

ли покладені букети та вінки з живих квітів. Досі редакція не одержала відповіді на виступ газети з Новоукраїнського райвиконкому. А пора!

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр «Мир». Для дітей «ПОДРОЖ ГУЛІВЕРА». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня. «НІКОЛИ». Початок о 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Сивашень». Для дітей «ЗДРАСТУЙТЕ, ДІТИ!». Початок о 10 год. ранку та 12 год. дня. «ДНІ КОХАННЯ». Початок о 2, 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр імені Держинського. «СВЕНІР ЗАГІБЛОГО». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 10 хв., 12 год. 50 хв., 2 год. 30 хв., 4 год. 10 хв. дня, 5 год. 50 хв., 7 год. 30 хв. та 9 год. 10 хв. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальний фільм «ПО ЧОРНІЙ СТЕЖЦІ». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «МИ ВАС ЛЮБИМО». Початок о 9 год. та 10 год. 30 хв. вечора.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себел
Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, підлілія — 50-24.

«Молодой комуняра» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00423. Зам. № 7418. Т. 27.000.